

Net werk

Ronny was een man uit “De Wijk”. Zo wordt de straat waar hij woonde genoemd. Niet dat het allemaal dezelfde huizen zijn, geen sociale woningen, geen residentiële wijk, gewoon “De Wijk” en het hele dorp weet waar het is. De Wijk bestaat al even lang als het dorp zelf. Op de oudste foto’s, zwart-wit en een beetje vergeeld, herken je het rijtje huizen.

Ronny was de laatst gearriveerde bewoner. Buren hadden hem zien verhuizen: een volle vrachtwagen die alles kwam afladen en weer vertrok. Er waren geen vrienden of familie opgedaagd om te helpen, maar toch scheen Ronny al na een paar dagen volledig geïnstalleerd te zijn.

Oudere buren analyseerden graag zijn komen en gaan. Rond acht uur ’s ochtends opende hij de gordijnen. Enkele keren per week vertrok hij in de voormiddag, om even later met een gevulde boodschappentas terug te komen. Ronny had geen auto, en omdat hij altijd te voet was, concludeerden de buren dat hij ook geen fiets had. Wat zijn verdere persoonlijk leven betrof, bleef iedereen op zijn honger zitten. Hij knikte vriendelijk wanneer mensen hem aanspraken, maar daar bleef het bij. Het werd bijna een uitdaging in De Wijk om iets over deze mysterieuze man te weten komen.

Buurvrouw Chantal stond buiten onkruid te wieden, toen ze Ronny ook in zijn tuin bezig zag. Ze wisselden enkele woorden over het weer en wat een geluk dat ze vandaag in de tuin konden werken. Een beleefdheidsknikje sloot het gesprek af en Chantal was in haar nopjes dat ze als eerste contact had kunnen leggen. Ze besloot dit nieuws nog even voor zich te houden.

Een volgende keer zag Chantal Ronny over de haag voor zich uit staren. Ze wist niet beter dan dat hij van de zon stond te genieten en zag haar kans schoon.

- Dagje verlof?

- Neen, niet echt. Eerder enkele uren verlof.

Ronny werkte van thuis uit aan grote projecten onder bestaande gebouwen en pleinen: een parking onder het Flageyplein. het justitiepaleis onderkelderen. Precisiewerkjes, zeg maar, waarbij het bestaande gebouw vooral niet mocht instorten.

Trots had Chantal haar burens ingelicht. De Wijk was onder de indruk. *'Laat hem zich maar concentreren.'* *'Hij zal het best wel druk hebben.'* Maar de nieuwsgierigheid en dorst naar uitdaging in Chantal was geprikkeld. Een nieuwe stap drong zich op: ze wilde hem wel eens op bezoek krijgen. Het werd een creatieve zoektocht, want Ronny sloeg elke gelegenheid handig af: te druk, net in een productieve flow, nog een deadline te halen, ... Op de vraag naar een aperitiefje over de haag trok hij grote ogen. "Nooit alcohol tijdens het werk." Chantal gaf het op. Als ze zoveel moeite moest doen, dan was deze man haar vriendschap niet waard. Waarschijnlijk had hij zelfs niets interessants te vertellen. Ze forceerde zichzelf om beleefd dag te zeggen, maar liever bleef ze voortaan gewoon binnen.

Bij het begin van de zomer liep Chantal naar buiten om de haag te snoeien. Het beloofde erg warm te worden die dag, dus had ze besloten om er 's morgens zo vroeg mogelijk al mee te beginnen. Ze wapende zich met ladder en heggenschaar, en zette zichzelf aan het werk. Eigenlijk genoot ze van dit soort klussen. Het was best zware arbeid: de heggenschaar moest hoog genoeg gehouden worden, wat veel van haar armspieren vergde. Bovendien kwam er behoorlijk veel lawaai aan te pas en op de grond werd het een rommeltje aan afgesneden takken en bladeren. Maar de aanblik achteraf van een keurig gesnoeide haag bij het nette gazon, was goud waard.

Met het beeld van de perfecte haag alvast op haar netvlies, snoeide Chantal stevig verder, tot ze plots een razend scherpe pijscheut in haar arm voelde. Meteen liet ze de heggenschaar vallen en gilte het uit. Het bloed gutste uit haar arm. Voor ze goed en wel zelf kon reageren, stond Ronny al bij haar met een EHBO-koffertje.

Aan de keukentafel verzorgde hij de wonde. Chantal merkte de zweetpareltjes op zijn voorhoofd.

- Waar heb jij dat geleerd?

- Ik was jarenlang vrijwilliger bij het Rode Kruis.

Dat was ook te zien aan zijn uitrusting. Tot zelfs hechtingsmateriaal had hij mee. Zo hoefde ze niet de spoed. Als Chantal dat wilde, kon ze er voor de zekerheid een dokter naar laten kijken, had Ronny gezegd. Maar het bloeden was gestopt, en na een kop sterke koffie, voelde ze zich genoeg opgeknapt om gewoon af te wachten.

Een extra doktersbezoek was uiteindelijk niet meer nodig, en als dank voor de hulp stopte Chantal een zelfgebakken cake tussen de twee struiken langs waar Ronny bij haar geraakt was. Pas na lang aandringen had hij ze willen aannemen.

Sindsdien kwam Ronny wekelijks wel eens op de koffie. Eerst om haar wonde op te volgen, later gewoon voor een praatje. Wat een vriendelijke man toch, dacht Chantal. Het gat tussen de twee struiken werd breder en toen Chantal ook bij hem eens wilde langsgaan, stormde hij naar buiten en bleven ze op het terras zitten. *'Het huis ligt overhoop'*, zei hij dan. Chantal kon zich daar wel wat bij voorstellen. Tenslotte was het een man alleen.

Nog altijd had Chantal niets gezegd tegen de burens, zelfs niet tegen haar eigen echtgenoot. Die had niet eens iets gemerkt van de wonde aan haar arm. Chantal, die vaak alleen thuis was, was blij bij iemand haar verhaal te kunnen doen. Zo viel het haar zelfs niet op dat Ronny nauwelijks zelf vertelde. Daarvoor was ze teveel met zichzelf bezig, en te trots dat ze haar persoonlijke uitdaging had bereikt.

Tot er op een dag werd aangebeld. Er stond politie voor de deur, en een combi voor de deur bij Ronny, maar daar had niemand opengemaakt. Hoewel Chantal meer contact had met haar buur dan de andere bewoners van De Wijk, kon ze eigenlijk ook niet zeggen waar hij precies zijn dagen mee vulde. Het voorval bleef in haar hoofd spoken, maar Chantal deed verder met haar dagelijkse bezigheden.

Een week later genoot Chantal bij een koffietje van het zicht op de tuin, toen ze zich de bedenking maakte dat ze Ronny heel de week niet meer had gezien. Precies op dat moment verscheen de loop van een geweer langs het venster. Ze sprong recht en zag dan verschillende sluipschutters in haar tuin, hun geweren in de richting van Ronny's huis. Boven haar hoofd hoorde ze een helikopter circuleren.

Dit moet een vergissing zijn, dacht ze. Ze wilde de terrasdeur openen om die mannen weg te jagen, maar één van hen deed teken dat ze niet buiten mocht komen. Ze nam haar smartphone om de Whatsappberichten van De Wijk te bekijken en inderdaad, een van de burens had de opdracht gekregen de andere bewoners te verwittigen om binnen te blijven. Meer wist niemand. Wat kon deze vriendelijke maar introverte man in 's hemelsnaam op zijn kerfstok hebben?

Op het avondbnieuws kwam duidelijkheid. Een man was opgepakt op verdenking van moord op zesentwintig vrouwen. Enkele van hen waren teruggevonden. Allen waren ze op gewelddadige manier omgebracht en onder bekende oude gebouwen begraven. De foto van Ronny prijkte als een trofee op het scherm, enkel de naam klopte niet. Chantal voelde zweetdruppeltjes op haar voorhoofd parelen.

Kristel G. Clément